

Aleš Šteger

Pesmi njenega sna

Spiš

Med gorečim kolenom in plutovino
V ustih spiš. Iz prostora rastejo
Vate papirnate vrtnice; in ti se
Na skrivaj boriš z njimi. Reka ti pelje

Iglo skozi oko. Trepečeš, kot bi se
Bala ponovno vdihniti, ko neko
Telo v tebi išče ravnotežje.
Ob oknu zidajo urni palci belo

Stolpnico časa. Prihajam na tvoje veke
Kot konj pit tvojo obrv. Vratna žila
Ti trzne, a še ne veš, katerega izmed
Svojih obrazov boš čez hip prebudila.

Povabilo na čaj

Tedaj si tiho rekla: Odprem ti prsi
Kot odpira voda svoje prsi čaju.
Tik zraven naju so na težkih stoli
Rože jedle zimske trne v upanju

Postati vrtnice. Gledala sva jih
Ovite v tanka stekla, skrite pred seboj
In vlekla kožo čezse. In rekla si:
Tvoje prsi so pepel. Odprem ti rože

Kot odpira voda svoje rože čaju;
Me razklenila, in stekla skozi mene
V ulico, kjer odhajajoč po sivem snegu
Iz vse manjše čaše tvojih prstov teče dan.

Tvoje jutro

Poglej to roko: morje prstov
Ki se kopa v lastni teži.
Poglej jo, ko drsi čez mrzlo kožo
Skozi okno zvitega telesa. Sveži

Dan ti razklenjuje dolgi
Kamen, ki je dolgo rasel v tebi.
Dihal v tebi. Pričela si verjeti
Da to dihaš ti; in niso se te mogli

Dotakniti več ne mandljevci, ki jih
Zdaj šteješ skozi okno zraka
Ne morje, ki te je klicalo z rtov.

Poglej to roko: morje prstov
Ki se dviga iz noči v tvoj dih.
Sedaj ne boš nikdar več sama.

Opazuješ me

Zvita med svečami iz ledu ležiš
In opazuješ svoje sanje, ki jih
Kot pridržane uhane nabada

Moje telo. Skozi prostor teče
Reka ustnic in naju pregiba
Z levega na drug breg. Umivam

Se, odkrivajoč na sebi zmeraj nove
Trнке, in ti me opazuješ: topla
Vijuga v narečju zime. Ovit

Z uhani, ki me bolj in bolj stiskajo,
Se zvijam za tabo. Žejna glava
Se spuščča za tvoj tilnik, da pije iz

Reke, ki si na meni prebada usta
In me odnaša kot sadež v tvoje uho.
Trnki govorijo. Jih reka posluša?

Školjka

Roke posolila si z lasmi si
In jih pustila med spancem po meni
Rasti. Nobena korala ne nosi
Tako hladnih prstanov na sebi

Kot ta, ki se mi v ustih veja.
Skozi noč poskušam šteti tvoje
Hrbte. Speča in zvita vase nosiš
V sebi zaraščene začetke in konce.

Nobena roka ne jemlje školjke
Iz slanih čeljusti brez konca.
Moja usta so težja od spanca.
Tvoja školjka je lažja od mene.